

Motion nr B 6

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motionerna nr B 7 och nr B 8

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motionerna nr B 9—nr B 15

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Kongressen beslöt vidare genom försöksvotering
att avslå Jan Högströms tilläggsförslag.

Motion nr B 10

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Kongressen beslöt vidare efter försöksvotering
att anslå Knut Velanders tilläggsförslag.

Motionerna nr B 11—nr B 15

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motionerna B 16 och nr B 17

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motionerna nr B 18 och nr B 19

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motionerna nr B 20 och nr B 21

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motion nr B 22

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motionerna nr B 23 och nr B 24

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motionerna nr B 25 och nr B 26

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motionerna nr B 27 och nr B 31

Kongressen beslöt
att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Sekreterare: *Alf Bergkvist*

DAGORDNINGENS PUNKT 23

Val av 15 suppleanter i partistyrelsen

Kongressen företog val med slutna sedlar av suppleanter i
partistyrelsen.

Ordförande: *Sven Ekström*

DAGORDNINGENS PUNKT 52

Författningsfrågor

Motionerna nr N 1—nr N 13

Olof Palme, partistyrelsens föredragande: Jag ber att få yrka
bifall till partistyrelsens utlåtande över motionerna *nr N 1—*
nr N 13. Det finns ganska utförliga utlåtanden som jag hän-
visar till och som dessutom är positiva mot motionärerna.

Jag ska begränsa mig till att ta upp de sex motioner som
behandlar frågan om statschefen och hans ställning. Utöver
det relativt utförliga utlåtande som partistyrelsen avgivit vill
jag säga följande:

Vår utgångspunkt är att författningen helt bör bygga på
folksuveränitetens grund. De centrala befogenheterna bör
handhas av människor, som har folkets uppdrag och som är
valda. Vill vi genomföra parlamentarismens princip fullt ut
måste vi rensa bort de inslag av personlig kungamakt som

finns i 1809 års regeringsform. Kungen får inte medverka i någon beslutsprocess.

1963 lade författningsutredningen fram förslag till ny regeringsform och ny riksdagsordning. Man ville ge kungen följande befogenheter:

1. Han skulle utnämna regeringsbildare och dessutom kunna avskeda regeringen.

2. Han skulle ha rätt att vägra bifalla regeringens begäran om riksdagsupplösning och nyval.

3. Han skulle medverka vid avgörandet av en del regeringsärenden och ha möjlighet att vägra godkänna regeringens hemställan i en viss fråga.

Från regeringens sida konstaterade vi att detta förslag i realiteten skulle ge kungen en stärkt ställning, formellt sett.

Att utredningen kom snett berodde nog på att man råkade driva två oförenliga linjer. Å ena sidan drev man hårt uppfattningen att parlamentarismen skulle grundlagfästas. Å andra sidan införde man statschefen som något slags parlamentarismens väktare. Då uppstod den egendomliga situationen att den faktor som stod utanför det parlamentariska systemet hade att värna just detta system. På så vis blev det en grundläggande principiell motsättning i författningsutredningens förslag som klart och entydigt fällde förslaget i den delen.

För de borgerliga tog det lång tid innan de uppläckte att utredningens förslag inte kunde användas för en total författningsreform. Vid den tiden var de inte så intresserade av att fullt ut förverkliga parlamentarismens principer. Jag har personligen en livlig erfarenhet därav, eftersom jag hade uppdraget att vara förhandlare i författningsfrågan med de borgerliga partierna i en särskild förhandlingsgrupp under ett å två år. Frågan om statschefens roll vid regeringsbildning och nyval ville de reducera till i huvudsak tekniska problem. De avvisade en särskild utredning om statschefens ställning i en modern parlamentarisk demokrati.

Vi sa: För oss är detta inte teknik, det är princip. Ska regeringen ha rätt att vid en konflikt med parlamentet vädja till folket i val, som då fungerar som skiljedomare? Det är en viktig principfråga. Vem ska utnämna regeringsbildare? Ska det finnas en formell möjlighet för statschefen att hindra beslut genom att vägra underteckna statsrådsprotokollet? Det är andra viktiga principfrågor.

1966 tillsattes grundlagberedningen. I direktiven sa regeringen att beslutanderätten när det gäller riksdagsupplösning borde tillkomma regeringen ensam. Vidare sa man: "Vid arbe-

te på en författning som mera konsekvent ska bygga på folksoveränitetens princip faller det sig naturligt att i första hand undersöka möjligheterna att låta organ med mer eller mindre direkt mandat från folket ha hand om uppgiften att utse ministärledare."

Man sa ytterligare: "En konsekvent tillämpning av parlamentarismens principer leder till att beslutanderätten i regeringsärendena helt bör tillkomma ministären"

Det var ungefär frukten av de förhandlingar vi hade haft. Dessutom fick vi ett beslut i riksdagen på grundval av en motion av Nancy Eriksson.

Genom beslut 1969 ändrade man förfarandet vid riksdagsupplösning och nyval. Därigenom stängdes möjligheten för kungen att med stöd av grundlagen gå emot regeringen på dessa punkter.

Men fortfarande har vi kvar två viktiga bestämmelser som rent formellt strider mot parlamentarismen. Det är kungens medverkan vid regeringsbildningen och hans medverkan vid regeringens beslut.

I mars i år kom grundlagberedningens slutbetänkande. Man föreslår att kungen helt ska kopplas bort från allt som rör beslutsfattandet. Det innebär för det första att uppgiften att utnämna regeringsbildare överförs till riksdagens talman. Regeringsbildningen förankras hos riksdagen. För det andra övertar statsministern ordförandeskapet när regeringen har att fatta beslut. Därmed finns det inte längre formella möjligheter för statschefen att hindra beslut genom att vägra underteckna statsrådsprotokollen. Kungen blir vidare inte längre högste befälhavare över försvaret.

Vad som blir kvar är statschefens representativa uppgifter och deltagande i en del ceremonier, men även i detta fall blir det begränsningar. Tronaltet tas tex bort och ersätts med en regeringsdeklaration.

Detta är naturligtvis en kompromiss, i stort sett förankrad hos alla partier. Men i sak tillgodoser den våra viktigaste synpunkter. Vi kan nu låta parlamentarismens princip helt och fullt slå igenom. Statschefen förs bort från alla beslutssammanhang. Vad som återstår för hans del är rena representationsuppgifter.

Det är alltså en betydande utveckling som har ägt rum om man jämför med den gamla grundlagen, där det hette: "Könungen äger att allena styra riket...". För vi igenom det nya författningsförslaget, kommer kungen inte i något avseende att medverka vid styrandet av Sverige.

Partistyrelsen understyker framför allt två ting. För det första: Vi överger inte genom detta steg vår principiella uppfattning om republik. Den står fast.

För det andra: Vi ska i dagsläget utnyttja möjligheterna att på avgörande punkter flytta fram positionerna i författningsfrågan. Genom att ansluta oss till uppgörelsen inom grundlagberedningen gör vi i sak väsentliga framsteg.

Vi har antligen kunnat komma till rätta med en rad i sak betydelslösa men teoretiskt och formellt viktiga hinder för parlamentarismens, folkstyrets, genomförande i Sverige. Vi kan alltså registrera ett väsentligt framsteg.

Mot den bakgrunden yrkar jag bifall till partistyrelsens utlåtande i de här avseendena.

Nancy Eriksson, Kvinnoförbundet: Palme lämnade en intressant redogörelse för det nya förslagets innehåll, och det berövar mig från att gå in på detta.

Det är alldeles riktigt som Palme säger, att genom det här förslaget — som väl kommer att antas — flyttar vi fram positionerna i republikfrågan.

Men till årets kongress har ju några motioner väckts som ger ett mycket klart besked — de säger att vi vill att republik införas. Förra gången kunde republikmotionerna avvisas med att vi hade en grundlagberedning som arbetade och bla fått ett särskilt uppdrag att utreda statschefens ställning i en parlamentarisk demokrati, även i ett republikanskt statskick.

Bakom det låg, som Palme sade, en motion från 34 socialdemokrater i riksdagen, en motion som vann anslutning från alla socialdemokrater och kommunister i riksdagen och därför blev riksdagens beslut.

Grundlagberedningen hade alltså att ta ställning även till den här frågan. Tyvärr, kanske man kan säga, tog beredningens ordförande litet nonchalant på detta. Efter ett par år sprang han ut till tidningarna och sade: "Vi fäster oss inte vid det där uppdraget, vi är egentligen monarkister allihop i beredningen." Det har sedan visat sig att detta var litet väl mycket sagt.

Jag ställde frågan rakt fram till Tage Erlander i riksdagen och fick mycket rakt fram svaret, att beredningen har kvar de gamla direktiven, och beredningens uppdrag innesluter en prövning av och ett ställningstagande till frågan om vårt statskick i framtiden bör vara monarkistiskt eller republikanskt.

Nu har beredningen lämnat sitt förslag. Där utgår man från att vi ska ha monarki även i fortsättningen. Det finns alltså inget alternativ utarbetat.

I partistyrelsens svar på motionerna går man egentligen inte emot deras krav. Det enda argument som finns är ungefär, att de socialdemokratiska ledamöterna i grundlagberedningen anser att kunglig närvaro vid enstaka tillfällen där inga beslut fattas, inte är av den betydelsen att en politisk stund var motiverad. Det är ju inte precis något historiens vingsus i den meningen. Men jag vill säga att det är betydligt mer skärpa i vad Palme här har sagt; och det får väl också anses som ett svar på motionerna. Det positiva i svaret är att man inte går emot motionerna, inte yrkar avslag på dem. Man yrkar inte heller på att programpunkten republik ska tas bort.

Det betyder enligt min uppfattning att man är på väg att steg för steg göra det möjligt att införa republik hos oss. Men vilken republik? Vi har inte klart för oss vilken innebörd denna programpunkt ska ha. Är det kanske Nixonmodellen eller Kekkonenmodellen? För hur lång tid ska presidenten väljas? Vilka befogenheter ska han ha? Osv. Det är oklart.

Vid Kvinnoförbundets nyligen avslutade kongress enades vi om ett förslag där vi hemställer till partistyrelsen, att partistyrelsen måtte utarbeta ett förslag till republikanskt statskick. Jag anser att alla inom partiet som är intresserade av frågan — det måste vi vara eftersom vi har denna programpunkt kvar, utan någon tvekan som det nu förefaller — har rätt att få veta vad partiet menar med republik, så mycket mer som LO reservationslöst med ordförande och alla andra uttalade sig för republik vid kongressen förra året.

Därför vore det önskvärt att partikongressen i anslutning till partiprogrammet och i motionernas syfte — liksom Kvinnoförbundets kongress — ger partistyrelsen i uppdrag att tillsätta en arbetsgrupp med uppgift att genomlysna republikfrågan och utarbeta ett förslag till republikanskt statskick.

Åke Hammarstedt, Hudiksvall: LO-kongressen biföll en motion från Hudiksvall med kravet att republik ska införas. Samma motion har sedan tagits av Gävleborgsdistriktet med nästan hundra procentig anslutning. Men motionen slarvades bort på vår distriktsexpedition. Det skulle vara ganska hjärtlöst att inte nämna det, eftersom medlemmen som slarvade bort motionen också är medlem i republikanska klubben!

Republikkravet ställs nu av Gävleborgsdistriktet och en hel del tunga arbetarekommuner. Någon argumentering för republik behövs egentligen inte eftersom det knappast lär finnas någon monarkist här på kongressen; skulle någon sådan finnas är han nog här av misstag.

Agne Gustafsson säger så att det bara är att fullfölja arbetet om man tillsätter en ny parlamentarisk utredning. Det tyder på en bristande erfarenhet av det politiska livet.

Vi får inte någon betydande framflyttning av positionerna på det republikanska området, om vi nu flaggar med en ny utredning. Kompromissen spricker, och vi gör republikkravet den största skada som vi någonsin kan göra. När vi nu har fått detta betydande framsteg gäller det om vi ska låta frågan om vem som ska utöva dekorationsfunktionen inom den parlamentariska demokratin prioriteras framför miljöfrågorna och en rad andra frågor. Jag tycker inte att vi behöver vare sig en parlamentarisk utredning eller en partiutredning. Vi är väl så pass övertygade republikaner att vi inte behöver idissla denna fråga i en ny arbetsgrupp. Låt oss i stället avvakta att tiden mognar för nästa steg och planera genomförandet av den positionsframflyttning vi gjort genom Hilding Johanssons goda arbete.

Jag yrkar bifall till partistyrelsens förslag.

Nancy Eriksson, Kvinnoförbundet: Också jag stöder partistyrelsens utlåtande, eftersom det inte i något avseende avvisar republikkravet såsom det är ställt i motionerna. I det krävs inte heller att vi ska ändra på partiprogrammet. Däremot menar jag nog i motsats till Olle Svensson i Eskilstuna att det kan finnas skäl för att inom partiet låta uppfattningen om vad en republik innebär mogna ytterligare. Det är ju helt klart att vi är republikaner. Vi har ju inte behövt agitera för att våra medlemmar ska säga sig att vi ska ha republik. Det är en helt passerad fråga, som inte behöver tas upp här. Men säkerligen har man inte en enhetlig mening om vad en republik skulle innebära och vilka regler som då skulle gälla.

Som bekant är det av grundlagberedningen framlagda förslaget så utformat att det ska kunna användas även om vi får en president. Jag kan alltså inte hålla med Agne Gustafsson när han säger att vi inte närmast oss en lösning av republikfrågan. Visst har vi det.

Agne Gustafsson ska inte tro att folk tröttnar så lätt, även om han gör det. Jag har varit med länge men jag har inte tröttnat.

Men det behövs kunskap om dessa frågor, och därför behöver vi en arbetsgrupp inom partiet, där vi kan gå frågan närmare in på livet. Om vi begär en parlamentarisk utredning, är jag övertygad om att vi försätter oss i ett sämre läge.

Jag väckte i våras en motion, där jag ställde detta krav, men det var ingen som anslöt sig till det. Jag vet också att det för

dem som stod bakom grundlagberedningens förslag kändes som en käpp i hjulet för ett verkligt steg mot målet.

Det finns personer som frågar varför vi är så försiktiga. Det är inte så farligt att framlägga en uppfattning. De frågar: Vad är du rädd för? Inte är det för Palme, inte är det för kungen osv. — Det enda man är rädd för är att partiet på något sätt ska komma i ett sämre läge. Jag menar att man fördjupar intresset för republiken om man tillsätter en arbetsgrupp inom partiet, utan att försämra vår ställning utåt, eftersom vi alla hyllar republikkravet.

Jag vidhåller det framlagda förslaget om en arbetsgrupp i partiet men kan inte se en parlamentarisk utredning som ett mål att komma närmare målet.

Agne Gustafsson, Lund: Vi har varit här länge, men jag är inte trött, vare sig i det ena eller det andra avseendet.

Jag vill säga till Olle Svensson att också jag tillstyrker partistyrelsens förslag. Jag vill bara framlägga ett tilläggsförslag om ett fortsatt utredningsarbete för att komma fram till alternativa förslag, som vi sedan kan ta ställning till. Vi behöver inte spräcka någon kompromiss för det. Mitt förslag överensstämmer också med en motion som Nancy Eriksson väckte i våras i riksdagen om en parlamentarisk utredning. Det var en förnuftig motion.

Mitt förslag är ingenting annat än en linje, som partikongressen, regeringen under Tage Erlander och riksdagen en gång har beslutat om. Vi har en gång vågat möta väljarna med kravet på en parlamentarisk utredning. Skulle inte då 1972 års partikongress våga göra detsamma?

Olof Palme, partistyrelsens föredragande: Jag vill inte bestrida att Agne Gustafsson har änglarna på sin sida. Jag vill inte bestrida att Gösta Björck har änglarna på sin sida eller att Barbro Nordenhäll eller alla de andra talare som har uttalat sig i debatten också har änglarna på sin sida, och mot änglar kan det vara litet trist att kämpa. Men det är vår uppgift. Jag kan möjligen säga att dess värre tycker väl de flesta ombuden att jag, om jag inte har änglarna så har jag dock troligen dagens folkopinion på min sida. Låt mig börja med en sakfråga när det gäller den parlamentariska utredningen och kompromissen.

Vi har haft parlamentariska utredningar om författningsfrågorna i arton år non stop. Och när det inte har suttit parlamentariska utredningar har det varit överläggningar mellan par-

tierna i dessa frågor. Arton års arbete har lett fram till att vi nu står inför genomförandet av ett väldigt författningskomplex med en hel författning. I detta är republikfrågan bara en liten del.

Skulle vi, innan vi ens har fört detta stora författningsverk i hamn, tillsätta en ny utredning? Agne Gustafsson påpekade att 1966 förelåg --- det var jag själv som försvarade detta i riksdagen --- ett förslag som innebär ett stärkande av statschefens ställning. Nu har vi fått bort detta förslag och har kunnat genomföra parlamentarismen.

Innan den nya författningen, inklusive denna kompromiss, är genomförd, vad ska då en utredning egentligen kunna utreda?

När den nya författningen är genomförd krävs inte heller --- jag tror att Hilding Johansson eller Olle Svensson var inne på detta --- några större utredningar för att genomföra republik. Då behövs det bara en författningsändring på några ord. För detta krävs det inte i och för sig någon stor parlamentarisk utredning.

Jag kan inte finna det sakligt motiverat att efter arton års oavbrutna parlamentariska utredningar kräva en ny utredning utan att riktigt kunna klargöra vad den ska syssla med.

Man säger att den här kompromissen är likgiltig. Men det ligger ett oerhört arbete bakom den. Själv höll jag på under månaderna 1965 och 1966 för att mangla fram grundprinciperna. Nu har vi lyckats få dem formellt förankrade i den här kompromissen.

Det är en överdrift att säga --- såsom Clas Engström var inne på --- att statsöverhuvudet finns kvar. Det finns bara en plym kvar, en dekoration, och det är lätt att genomföra republik om man så vill.

Det som nu förestår är ett gigantiskt arbete. Vi ska lägga fram hela den nya grundlagen till nästa års riksdag. Sedan ska beslutet bekräftas av 1974 års riksdag för att därefter träda i kraft 1975.

Dessutom har vi frågan med ordnarna som Gösta Björck prackade på oss vid förra kongressen. Den frågan har tagit många arbetstimmar --- det kan jag försäkra Gösta Björck --- men nu är vi snart klara med den.

Vid nästa kongress hoppas jag att jag ska kunna konstatera att Sverige har fått en ny författning, genomförd av 1973 års riksdag och en socialdemokratisk regering hoppas jag!

Sedan får vi diskutera vad vi ska göra efter detta. Men att nu tillsätta en utredning som man inte vet vad den ska syssla

med, finns det inte några sakskäl för. Det är bara en politisk gest.

Man säger: "Titta på vad Tage Elander sade 1928". Ja, han skrev då om presidentmakten, som han ville ha införd efter amerikanskt system. Men hade han fortsatt att göra detta till en partifråga så hade han kanske inte suttit här på första bänken under hela kongressen och skrivit namnteckningar i sin bok. Vad gjorde han i stället? Jo, han kastade sig in i arbetet med sysselsättningsfrågorna, lantarbetarnas sociala förhållanden och allt detta som syllade till att förändra Sverige. Tage menade säkerligen allvar med vad han skrev i Arbetet om republiken. Han talade på kongresserna för den uppfattningen. Men det var inte på republikfrågan han satte in sin kraft när han ville förändra samhället.

LO, vår stora fackliga rörelse, har på sin kongress beslutat att nu ska vi ha republik här i Sverige. All right det måste vi naturligtvis ta hänsyn till. Men hur tror ni att det kommer sig att Arne Geijer inte sitter här frustande av förväntan? Jag har säkert samtalat med Arne Geijer hundra gånger sedan LO-kongressen. Tror ni att han någon enda av dessa gånger tagit upp republikfrågan och LO-kongressens beslut? Nej, han har talat om sysselsättningsfrågor, arbetsmiljö, anställningsstrygghet och annat. Han har sagt: "Vad tänker ni göra åt det eller det fackliga kravet?" Inte en enda gång har vi resonerat om republikfrågan.

Jag har många gånger träffat mina utomordentliga vänner Gösta Björck och Hugo Henriksson, men inte har ni då frågat vad vi gör åt republiken. Nej, ni frågar: Vad gör partiet åt den och den viktiga frågan, antingen det nu gäller sysselsättningen för byggnadsarbetare i Göteborg eller andra väsentliga saker.

Jag får omkring 4 000 brev om året från vanliga människor. Hur många av dessa brev handlar om republiken? Ja, Sten Sjöberg skriver då och då; han är en ärlig kämpe för sin sak. Men annars handlar det om människors vardagsbekymmer. De vill att partiet och regeringen ska agera för att lösa deras problem. Men inte blir de lyckliga i sina vardagsbekymmer om vi säger: Vi har inte tid med detta när vi för en fight för ett republikanskt styrelseskick!

Det kommer ständigt till oss ombudsmän och fackliga representanter som vill tala om väsentliga frågor. Ska vi svara dem: "Vi måste dimensionera vår arbetskraft på annat sätt. Vi har republikfrågan som vi måste syssla med." Tror ni att de tycker att vi använder vår arbetskraft på rätt sätt?

Jag förstår inte resonemanget om valtaktiken. Om det vore så

att vi inom arbetarrörelsen, inte bara här på kongressen utan i det vardagliga jobbet upplevde republikfrågan som en central och väsentlig fråga som upptog våra tankar och känslor, ja då skulle vi satsa på den frågan trots alla valtaktiska risker. Men jag upplever inte att detta är en så väsentlig fråga i den fackliga verksamheten, i den kommunala verksamheten, i riksdagen och i människors vardag att den är värd att vi sätter en stor del av partiets krafter på att försöka föra den i hamn. Det har ju varit en fantastisk styrka hos denna kongress att den har speglat människors bekymmer i vardagen och människornas förtroende att partiet ska gripa sig an deras problem, och till bekymren i vardagen hör inte denna sak.

Förmodligen tycker många till och med att det är konstigt att vi lägger ned så mycket kraft och ägnar så mycket tid som vi kommer att göra det närmaste året för att få en modern författning med en konsekvent genomförd parlamentarisk ordning. De som är principiella idealister ska slåss för sin uppfattning, men de kan ändå säga som Gösta Björck gjorde, att vi under dessa tre år når längre i riktning mot ett republikanskt styrelseskick än vi gjort på de tidigare 58 år. Det är inte förspillda år, utan vi gör någonting under dessa tre år. Det kommer att ta upp mycket av min tid och Lennart Geijers och våra konstitutionsexperters och statsvetares tid, men driv oss inte så att vi kommer bort från det som är det centrala i arbetarrörelsens uppgift!

Från Stora teatern i Göteborg fick jag för några dagar sedan en grammofonskiva med en inspelning av Hjalmar Brantings tal i riksdagen vid författningsreformen 1918. Jag hade aldrig hört den förut. Det var en med hänsyn till dagens läge dålig kompromiss man då gjorde i författningsfrågan, och det var inte tal om att ta upp republikfrågan. Branting sade då: "Vi har alltid i vår politik sökt driva det uppnåeliga till gagn för arbetarklassen. Det har vi gjort på det fackliga området såväl som på det politiska, och arbetarklassen har i stort sett funnit sig väl därutav."

Det var egentligen en dålig kompromiss, men den förde författningsfrågan framåt. Nu är det ändå en fullständigt ny författning för Sverige som vi ska klara 1973/74. I denna fullständigt nya författning ingår ett grundlagsfästade av parlamentarismen, vilket är ett stort steg mot införande av republik -- sedan är det bara ett penndrag. Låt oss sätta in krafterna på detta under de närmaste åren. Sedan får vi fortsätta att diskutera republiken.

Jag yrkar bifall till partistyrelsens förslag.

Yrgerande ordföranden: Överläggningen är avslutad.

Vi har först att ställning till motionerna nr N 1--nr N 4 med krav på införande av republik. Jag ställer detta yrkande mot partistyrelsens förslag, att motionerna ska anses besvarade. Därefter kommer jag att som partiföranden yrkade ställa under proposition varit och ett av de tre tilläggsyrkanden som föreligger.

Agne Gustafsson, Lund, föreslår att partikongressen uttalar sig för att en förutsättningslös parlamentarisk utredning tillsätts med uppdrag att utarbeta alternativa förslag till utformning av ett republikanskt statsskick och penetrera problem i samband med en övergång till republik.

Nancy Eriksson, Stockholm, yrkar att partistyrelsen får i uppdrag att tillsätta en arbetsgrupp med uppgift att genomlysna republikfrågan och framlägga ett förslag till ett republikanskt statsskick.

Alf Pettersson, Malmö, föreslår att partistyrelsen får i uppdrag att aktivera debatten om ett republikanskt statsskick.

Motionerna nr N 1--nr N 4

Kongressen beslöt

att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Kongressen beslöt

att avslå Agne Gustafssons tilläggsyrkande.

Kongressen beslöt

att avslå Nancy Erikssons tilläggsyrkande.

Kongressen beslöt vidare

att avslå Alf Petterssons tilläggsyrkande.

Motionerna nr N 5--nr N 7

Kongressen beslöt

att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motionerna nr N 8--nr N 10

Kongressen beslöt

att bifalla partistyrelsens utlåtande.

Motion nr N 11

Kongressen beslöt

att bifalla partistyrelsens utlåtande.